

Proměna

Nora Roberts

Breen vstala jako vždy časně, ještě před východem slunce. Při ranním cvičení sledovala, jak kolem zahradní branky poletují víly. Když se slunce opřelo do okna, zveřejnila nový blog a začala psát další část Lotrových dobrodružství. Pak si udělala zaslouženou přestávku a šla pozdravit Marca.

„Jsi brzy vzhůru,“ prohodila. Postával u sporáku a sledoval cosi v hrnci s bublající vodou. „Už nějakou chvíli tě tu slyším, ale byla jsem zabraná do práce.“

„Já taky.“ Sáhl pro naběračku a něco v hrnci otočil. „Dělám housky.“

„Ty se snad pečou, ne?“

„Tohle jsou bejgly.“

„Nepovídej.“ Breen se naklonila a spatřila v hrnci plovoucí bochánky těsta. „Nevěděla jsem, že se vaří.“

„Jen minutu z každé strany. Pak je mokré obalíš v máku nebo sezamu a dáš je péct.“ Breen se ohlédla a uviděla celý plech bochánků s kruhovým otvorem uprostřed připravených na pečení.

„Včera jsme stihli sušenky a petit fours, ale pak mě napadlo, jestli tamti vůbec někdy zažili rozkoš z takové čerstvé orestované housičky. Všechno, co jsem potřeboval, jsem tu našel, tak uvidíme, jak dopadnou.“

Vylovil tři bochánky, nastavil na hodinkách časomíru a hodil do vody další. Breen sledovala, jak ty horké obaluje v semínkách na talíři a vrací je na plech vystlaný pečicím papírem. „Jednu pak společně ochutnáme,“ řekl, „pro kontrolu kvality.“

„To beru. Nechceš pomoci?“

„Není třeba, tohle šéfkuchař zvládne.“

„Tak dej vědět, až budeš potřebovat ochutnavače.“

Marco se zdál naprosto šťastný, a tak si Breen vzala colu a nechala ho pracovat. V ložnici si poznamenala, že by do třetí knihy o Lotrovi mohla zařadit motiv hudební kuchyně.

Bagety a bendža? Koláčový koncert? Pečivo s pikolou?

Chvíli si lámala hlavu a pak se zkusila věnovat fantasy románu, dokud Marco nezaklepal na dveře.

„Měla by ses už najíst, holka. Myslím, že je to na fanfáry.“

„Hned tam budu, jen vypnu laptop.“

Dole už bylo prostřeno pro dva a na talíři čekala půlka voňavé housky, plátky pečených jablek se skořicí a kopeček míchaných vajec se šunkou.

„Abych cvičila o něco víc, když mě tak vykrmuješ.“

„Nejdřív si dej housku.“ Marco k ní přisunul máslo a sám svoji půlku potřel taveným sýrem. „Nikdy nepochopím, proč nemáš ráda smetanový sýr. Takže na tři, ano?“

Pomazala si housku máslem a přikývla. „Jedna, dva, tři!“ A ukousla si první sousto. „Bože, to je lahoda!“

„Povedlo se,“ přikyvoval Marco. „Jsou lehce voňavé po medu, vláčné, ne tuhé, ty by trollům mohly chutnat. Dostanou jich tučet. Druhý tučet je pro babičku s Morenou a ostatní.“

„Tys upekł dva tucty housek?“

„Dva poctivé tucty, a jedna ještě zbyde pro nás dva na zítra.“

„Napadlo mě, že by sis mohl otevřít hudební pekařství, ale teď mám pocit, že rovnou restauraci. Ty prostě válíš.“

Později dopoledne zanesli krabice s pečivem do lesa a pro-šli do Talamhu.

„Tohle se mi nikdy neomrzí,“ prohlásil Marco, když ze slunečného dne vstoupili do jemného mrholení.

Jakmile se přiblížili k cestě, Breen zpozorněla a vzápětí se z nebe snesl lesklý drak a přistál uprostřed cesty, až to zadunělo.

„Bože, ten je obrovský! Myslím, že jsem si doma něco zapomněl...“

„Jen klid, Marco.“

„Co to všechno je?“ Keegan sklouzl z Crógy a pohladil ho po vlhkých šupinách.

„To jsme napekli na výměnu.“

Keegan přelétl očima po krabicích. „To si chceš odvézt všechny vzácné kameny z Talamhu?“

„Nevěděli jsme, kolik toho bude třeba. Tahle krabice je pro babičku se Sedricem. Marco připravil ještě dvě na farmu a pro Moreninu rodinu.“

„Ukažte.“ Keegan otevřel jednu z krabic. „Co je tohle maličké?“

„Pusinky s krémem,“ prohodil Marco, ale přitom nespouštěl oči z Crógy. „On vážně bude jenom stát a ani se nehne?“

„Neboj se, neublíží ti.“ Keegan sáhl pro jednu pusinku a hodil si ji do úst. „Hm, tak tohle je hostina pro bohy. Máte i ovocné dortíky.“

„Jestli chceš všechno ochutnávat, měli bychom se někde schovat před deštěm.“

Keegan se na Breen ani nepodíval a chopil se dortíku. „Nepotřebuju se schovávat. Na, Marco, Cróga má sladké rád, hoď mu to.“

„Ne, to udělej radši ty.“

„No tak, nebuď baba. Prostě mu to hoď.“

Marco to tedy udělal. Drak švihl hlavou, zachytil dortík, a pak zamručel jako smečka lvů, když posnídala antilopu.

„To mělo znamenat, že mu chutnalo?“

„Rozhodně a vypadá to, že nakonec k dolům poletí taky.“

„To jako pojedeme na něm?“

„Pojedeme na koních, ale na něj naložíme všechny krabice. Jinak bychom potřebovali tažného koně, což by nás dost zdrželo.“ Stále jemně mžilo, a tak Keegan zvedl hlavu k obloze. „Kolem poledního se vyjasní, ale měli bychom vyrazit o něco dřív. Zajedu pro tebe k Marg.“

Sáhl ještě pro dvě sušenky, přešel k drakovi, jednu rozlomil, podělil draka i psa a druhou si hodil do pusy. Pak se vyšvihl zpět do sedla.

„Jsou vážně božské, Marco.“

Drak se vznesl kolmo vzhůru, až pod ním vznikl vzdušný vír, a pak zmizel v oblacích.

„Právě jsem krmil draka dortem!“

„No jo. Tak to odneseme na farmu a pak se vypravím k babičce. My dva se nejspíš uvidíme, až se večer vrátím.“

„To nic. Kdyby Morena nebyla na farmě, vím, jak se dostanu do Finolina domku. A navíc už jsem krmil draka!“

Breen se podle plánu vydala s krabičkou pečiva k Marg a před polednem chvíli trénovaly, jak stvořit pevnou ochrannou clonu.

Když přestalo pršet, jak předpověděl Keegan, vzala babička Breen do blízkého lesa.

„Tak a teď mi řekni, co je v okolí.“

„Tady?“ Breen se rozhlédla. „Stromy, potok a tvoje dílna.“

„Jsi spojená se živly, s větrem, se zemí. Taky se světlem a vodou. Všechno, co žije, je nějak propojené. Otevři se srdcím, co tu bijí, tomu, co sahá po světle, tomu, co klíčí v zemi. Nejdřív vnímej tlukot mého srdce.“

Breen pochopila, že musí zklidnit mysl. Zavřela tedy oči, pomalu oddechovala a ponořila se do sebe. Otevřít se babičce bylo prosté jako dech.

„Slyším ho, tvoje srdce je silné. Cítím tvoje světlo. I Lotrovo. Honí ve-verku a těší ho to, vlastně to je čipmank. Jeho srdíčko bije jako splašené, šplhá na starý kaštan s rozbrázděným kmenem. Je to velmi starý strom, ale jeho srdce je stále silné. Listy zlátnou, pouští je po větru. Rok za rokem, celá desetiletí v jeho koruně hnízdí ptáci, když se na jaře znova zazelená. Ten čipmank je mladý. Z bezpečné vzdálenosti nadává psovi. Nechápe, že by mu neublížil, že si chce jenom hrát.“

Breen otevřela oči, zaražená z toho, že všechno vidí a cítí tak jasně. „Babi...“

„Co dalšího tu je?“

„Jelen, ten, kterého jsem zahlédla včera. O něco dál v lese, takže ho Lotr ještě necítí. Je tam i laň a koloušek. Přecházejí potok a ryby prchají, když se zastavili, aby se napili. Ptáci, tolik ptáků – brhlíci, straky, špačkové, havrani, datlové... A liška.“ Breen ukázala směrem na západ. „Běží z pole do lesa, nese v zubech myš. Té už srdce nebije. Dál pod dubem krmí zaječice mláďata, snaží se je chránit před sokolem. Na padlém kmeni opodál raší houby. Mrtvý strom jim dal nový život.“

„Tak tak, to zatím stačí. Příliš vjemů najednou by ti zamotalo hlavu.“ Marg vzala Breen za ruku.

„Je tady toho tolik, tolik života. Roste, tepe, spí, loví, skrývá se. Umějí tohle snad všichni Feyové?“

„Ne, to jistě ne. Elfové jsou spojeni se stromy, kameny a zemí, ale trochu jiným způsobem. Dlaci zas se svým duchovním zvířetem. Sidhe k tomu mají blíž, a kapka jejich krve v tobě zesiluje, co máš od Moudrých.“

„Ty to tedy umíš taky?“ zeptala se Breen už cestou zpět k domku.

„Ne tak rychle, a nedosáhnou tak daleko a hluboko jako ty.“

„Byl to úžasný pocit.“ Naplnil ji a povzbudil. „Tak ujišťující.“

„Ano, to je pravda. Ale stejně jako při tvorbě clony jde o výhodu i zátěž.“

„Protože teď poznám, co je v srdci nepřitele?“

„Když tě napadla Yseult, ještě jsi to neuměla. Nenaučila jsem tě to.“

„Nebyla jsem připravená, ani dost silná.“

„Ona je mocná a zákeřná. Její hlad se nikdy neutiší, proto se spojila s Odranem.“

„Znalas ji v minulosti...“

„Vyrůstaly jsme spolu, ne jako kamarádky, to ne. Mě zajímalo údolí, ji Hlavní město. Sídlo moci, jak mu říkala.“

Marg přešla můstek přes potok a pes opět běžel napřed. Breen nepotřebovala magii, aby poznala, že doufá, že v kuchyni dostane něco dobrého.

„Ten den vstoupila do jezera se mnou. Nikdo si nepřál najít meč víc než Yseult. Chtěla vládnout, chápeš? Ne sloužit a chránit a nést za vše odpovědnost. A když jsem meč pozvedla já, cítila jsem z ní velmi temnou závist.“

Když vstoupily do domku, Marg si svlékla plášť a šla Lotrovi splnit přání. V kuchyni sáhla do sklenice s psími laskominami.

„Hodný kluk, hezky popros.“

Lotr si sedl a tiše vyštěkl.

„Než vyrazíte na cestu, dáme si trochu polévky a k tomu pár sladkostí od Marca.“

Breen už věděla, co má dělat – nakrájela tedy chléb, než babička ohřála polévku.

„Dnes jsme tu jen my dvě, mo stór. Sedric má práci jinde.“

„A kdy se Yseult proměnila, babi? To jsi mi ještě neřekla.“

„Skrývala to, přede mnou i před svou rodinou. Ale od té chvíle tajně pilovala černou magii. Za Odranem chodila bránou za vodopádem, aby o tom nikdo nevěděl. Poznala bych, co se děje, kdybych se tehdy podívala do hloubky? To netuším. Víím jen, že využila svého daru, nebo toho, co z něj udělala, aby mu pomohla prorazit a oslepit mě, abych nepoznala, jaký je. A pak, když jsem myslela, že jsme ho porazili, mu opět pomohla zesílit, seskupit novou armádu a pak té hrozné noci unést i tebe... To všechno jsem zahlédla v ohni a v křišťálu,“ pokračovala Marg, když se pustily do jídla.

„Udělala to kvůli touze po moci, a aby se mi pomstila, že mám něco, co chtěla sama.“

„Miluje ho?“

„Ale ne. Takové jako Yseult milovat neumějí. Možná po něm touží, ale láska je něco jiného. Uznává ho, to asi ano, je pro ni něco jako bůh, ale stojí

hlavně o moc, kterou skrze něho zažívá. To je její modla, láska i děcko. On jí k tomu pomáhá, chápeš? Tomu Yseult věří, a proto je tak oddaná.

Zničili by jeden druhého, kdyby jim nevyšel nějaký plán. Měla jsem vidění, v němž ji chtěl zabít, když se jí nepovedlo mě přivést. Vychladl a neudělal to jen proto, že mu ještě mohla být užitečná. A taky že ano, byla užitečná velmi zákeřným způsobem... Tak si to zapamatuj, to všechno se při obraně může hodit. A dnes při jednání s trolly buď taky trochu úskočná. Mají rádi vyjednávání a dobrý obchod, ale neváhají člověka využít, když jim to dovolí. Tady na západě jim velí Loga, chytrý chlapík, ale jeho žena Sul je ještě mazanější.

„Pověz teda, co si myslíš o tomhle.“ Breen otevřela krabici a vyložila na talíř pár kousků pečiva. „Pomůže mi to s vyjednáváním?“

Marg ochutnala dortík, zvaný petit four, který Marco ozdobil zeleným popysem. „Moc dobré. Ještě jsem neviděla trolla, který by nemiloval sladké. Maso a medovinu mají taky rádi, ale sladkému neodolají. Dopadneš dobře.“

Díky otevřeným dveřím zaslechla Breen klapot kopyt před domkem. „Myslím, že to brzy zjistím.“

Marg se také zvedla od stolu. Venku už na ně čekal Keegan. „Pěkný den na výlet,“ prohodila Marg a zvedla oči k nebi, kde kroužil Cróga. „Draka berete taky?“

„Breen toho napekla pro celou armádu trollů, Cróga veze proviant.“

„Kdyby toho na poprvé dostali až moc, ať pro Breen schovají kameny i na příště. Opravdu hezký den,“ opakovala Marg, „asi se taky projedu.“

„Můžu ti ještě osedlat koně,“ navrhla Breen, ale babička mávla rukou.

„Ne ne, jen jeďte. Keegan by se z hor jistě chtěl vrátit před setměním.“ Políbila Breen na tvář. „A užij si výhled ze Sliabh Sióg.“

Breen se ještě sehnula k Lotrovi. „Můžeš zůstat tady u domku nebo se podívat na farmu. Hrát si s dětmi nebo najít Marca a Morenu. Já dnes pojedu moc daleko a nemůžu tě vzít s sebou.“

Pes zakňučel, když se narovnala a šla pohladit plavého valacha Boye po šíji.

„Vrátím se s východem měsíců,“ slíbila. „A ozvu se ti.“

Pak nasedla a pocítila úlevu, že už se v sedle cítí sebejistě. „Zavolám si ho, až se vrátíme, a stavím se zase zítra, babi.“

„Tak se držte a přeju dobré obchody.“

Když sjížděli od domku, Breen si v duchu opakovala hlavní zásady správné jízdy. Věděla, že by se Keegan začátečnickým chybám poškleboval.

Na hlavní cestě na ni krátce pohlédl. „Měli bychom to zvládnout v dobrém čase.“ Jen dořekl, popohнал koně do cvalu, a jeho velký černý hřebec se jen vznášel.

„Tak fajn, Kluku, snad nám to taky půjde.“

Breen vyrazila za Keeganem a nejenže se ihned rozpomněla, s rychlostí přišlo i vzrušení z jízdy a koňské síly pod ní.

Keeganovu Merlinovi nemohli nikdy stačit, přesto měla dojem, jako by nad cestou letěla. Zapomněla si stáhnout vlasy a teď za ní vlály; ostrý vítr na tváři zvyšoval vzrušení.

Uviděli povoz tažený dvojspřežím. Opratě držel muž, vedle seděla žena s dítětem na klíně. Malý klouček vzadu na voze hlasitě zdravil nejprve Keegana a pak ji o deset délek za ním.

Přiblížili se k zatáčce s okrouhlou věží, kamenným kruhem a ruinami, kde Zbožní kdysi pořádali svoje obřady. Byl tu i hřbitov, kam uložili popel Breenina otce, místo, které spolu s Marg proměnila v zahradu.

Keegan na cestě před ní odbočil směrem k zátocce.

Tam Breen zahlédla mořskou vílu, usazenou na balvanu. Lesklý ocas měla stočený pod sebou a rozčesávala si zlaté vlasy. V nebesky modré vodě za ní dováděly další – její dcery. Potápěly se, smály a na šupinách se jim odráželo slunce.

Breen užasla nad tou krásou a na moment zpomalila, naslouchajíc ozvěně radostného smíchu.

Víla k ní natočila hlavu a ladně zvedla ruku na pozdrav. Zdravím tě, dcero Feyů.

Breen její slova jasně vytanula v mysli a pocítila stah u srdce, když jí podobně odpovídala.

I já tebe, dcero moře. Stále okouzlená, dojela k místu, kde čekal Keegan.

„To byly všechno její děti?“

„Jen dvě, zbylé tři jsou sestřenky. Můžete se seznámit jindy, ještě je před námi dlouhá cesta.“

„Kluk by tímhle tempem běžel dál, srdce má jako Merlin, ale tolik síly rozhodně ne.“

„Máš pravdu.“ Keegan dál pokračoval mírným klusem.

„Zatím jsem mořskou vílu zahlédla jen jednou. Velmi mladou. Jmenovala se Ala a Lotr s ní rád dováděl ve vodě.“

„Když ho za nimi vezmeš, příplavou i další mláďata.“

„Až bude Marco v sedle jistější, vezmu ho na hřbitov. Měl mého otce taky moc rád. A třeba i on pak dostane šanci spatřit víly.“

„Ten už je v sedle jistý dost, včera jsem ho viděl. Ale na cestu sem si nezapomeň vzít meč. Dny se krátí,“ dodal Keegan, než Breen stihla odpovědět. „Odran sice chce udeřit o Samhainu a musíme být připraveni, ale do té doby sem jistě budou pronikat zvědové a špioni.“

„Jak můžeme být připraveni?“ Keegan s odpovědí zaváhal, a tak Breen pokračovala: „Proč jsem zrovna já tak důležitá v boji proti němu, když vůbec netuším, jak zastavit, co jsem viděla? Tedy spíš cítila.“

„Včera v noci jsme s Mahonem zalétli na jih na obhlídku. Mahon tam zatím zůstává. Ovšem i my máme své zvědy a špiony, a ti nám dají vědět, co tamní sekce Zbožných podniká a plánuje.“

„Jestli shromažďuješ vojsko, všimnou si toho a pochopí, že o nich víme, ne?“

„Uvidí jen to, co chceme, aby viděli. Pár noviců, co by chtěli zahájit život Zbožných, pár opilců v místní hospodě a několik nových hostů, co honí holky na pláži nebo se chtějí svézt na lodi.“

Keegan pokrčil rameny, jako by řeči o válce byly běžná konverzace.

„Moje matka už sem jede z Hlavního města a pár jejích blízkých odbočí na jih. Máme tam svoji posádku, takže to bude vypadat jako výměna sil. Jenže nikdo neodjede, někteří se jen přemístí do lesů, jeskyní nebo se zakopou na poli a budou čekat na povel.“

„Kdy tam odjedeš ty?“

„Mahon se tu objeví o Finianových narozeninách. Zpátky pak poletí před západem slunce o Samhainu. Jde o to, abychom jejich útok odrazili v zárodku, rázně a co nejrychleji, a přitom pokud možno zajali a odvezli k soudu co nejvíc těch, kdo porušili smlouvu a obrátili se proti vlastnímu lidu.“

„Jenže tím to jistě neskončí,“ zašeptala Breen.

„To ne, ale část Odranových věrných to snad odstraší a lidu Fey to zvedne morálku.“

„Mě s sebou asi nechceš, nebo ano?“

„Pro tebe tam zatím místo není. Bez urážky. Sama dobře víš, že ještě nejsi připravená.“

„A budu někdy?“

„Musíš, takže jistě budeš.“

Když Keegan zvedl hlavu, Breen se také zadívala vzhůru a uviděla Crógu, jak nad nimi pluje jako loď na moři. Vedle něj letěl ještě jiný rudozelený drak s jezdcem.

„To je přece... babička! Nevěděla jsem, že má draka a stále na něm létá. Vlastně... mohla jsem to tušit, zahlédla jsem je jednou v ohni, jenže už před mnoha lety.“

„Jistěže létá. Na Dilis, která porodila už asi tucet mláďat. Cróga je taky její potomek, něco jako pravnuček.“

„Je krásná, obě jsou nádherné.“ Vtom se Breen polekala: „Ona ale na jih válčit nepojede, že ne? Myslím babičku.“

„Ne, tam ještě není potřeba. Poletí s námi a bude se bít až později. Pojd', přidáme, kuň už je odpočatý. Ještě hodinku po cestě a pak hodinku vzhůru do kopce.“

Tentokrát Merlin přizpůsobil tempo Klukovi a jistou dobu jeli bok po boku, přestože se cesta začala zvedat.

V lese Keegan zpomalil; projížděli pod korunami stromů, z nichž vítr odnášel listí, což se podobalo projíždce v barevném kaleidoskopu prozářeném sluncem.

Breen se zkusmo otevřela okolní krajině. Ucítila tlukoucí srdce vysoké zvěře a slídícího medvěda. Taky si všimla tří elfů na lovu. Náhle její vlastní srdce vynechalo, protože Merlin nečekaně přeskočil z jednoho břehu říčky na druhý.

„Tohle já neumím.“

„Ale Kluk ano. On tě nenechá spadnout. Řekni mu to.“

„Mohla bych prostě sesednout a na druhé straně si zas naskočit.“

„Požádej ho,“ opakoval Keegan, „nespadneš.“

Nikdy jí nelhal, a tak tedy Breen zadržela dech a pomyslela na slovo skoč. Kluk se ladně přenesl přes potok. Breen tiše vyjekla, avšak v sedle se udržela.

„Pomohl jsi mi?“

„Jen trochu. Jsi lepší jezdčyně, než myslíš. A brzy to budeš potřebovat.“

Pochopila, co tím chtěl říct. Cesta se totiž začala prudce zvedat, povrch byl velmi nerovný a dál už se podobala spíš kamenné lavině než cestě.

Ve vyšších polohách les prořídl, a tak se do jezdců opíral silnější vítr.

Breen se zadávala do svahu a vyschlo jí v hrdle. Dole pod nimi se ještě zelenaly borovice, ovšem cesta na hřebeny už se zdála vhodná spíš pro kamzíky než koně.

„Už jsi to někdy projel, že?“

„Jasně. A neboj, Kluk je jistý v nohou, nenechá tě spadnout.“

Breen usoudila, že nejlepší bude dívat se přímo před sebe a spoléhat na to, že kůň bude dál klást jednu jistou nohu před druhou. Nezbyvalo než mu věřit.

Keegan se však nečekaně zastavil a otočil se i s Merlinem k ní. „Tomuhle místu se říká Boží dlaň. Odpočíváš v ní a přitom máš rozhled na celý Talamh.“ Mávl rukou před sebe. „Až na jih k Moři smutku.“

Když se Breen zadávala do údolí, srdce se jí stáhlo. Ne strachy, ale úžasem nad tou krásou.

Míle a míle daleko se táhly zelené kopce a políčka, barevné lesy, šedavé zídky s prastarými budovami nebo celými vískami. Dál se pod neskutečně modrým nebem prostíral jen oceán.

„Přinesla jsi nám štěstí, máme hezký den. Talamh je dost často zahalený v mlze.“

„Je to jako malba, ale malba zachycená v křišťálu, ostrá a dokonalá. Něco tak krásného snad nemůže být skutečné. Kde je vlastně Hlavní město?“

„Na východě, trochu schované tamhle za tou horou, my jsme na západním okraji.“ Keegan se natáhl a dotkl se Breenina ramene, aby ji natočil, kam ukazoval. „Vidíš ty lesy támhle? Jsou plné zvěře, takže nikdo nikdy nemusí hladovět. A pak vysoké útesy u Západního moře, které se táhne až na konec světa.“

„Tvého i mého světa.“

„Chtěl jsem ti to ukázat právě takhle.“ Jako malbu v křišťálu, pomyslela si Breen znovu, a zatoužila si ten okamžik schovat navždy do dlaně.

„Mír, za který chceš bojovat,“ napadlo ji. „Proto jsem se vrátila, Keegane.“

„Ne, asi jsem to neřekl dobře. Chtěl jsem, abys viděla totéž, co já, abys pochopila, co vlastně chráníš.“

„Myslím, že je to nejkrásnější kus světa, co jsem kdy spatřila, a váže mě k němu silné pouto. A vždycky bude.“

Zadávala se na Keegana. „Který bůh nám tady vládne?“

„Všichni.“

„Ale Odran ne.“

„To je padlý bůh.“ Keegan jí podal měch s vodou. „Bohem zůstal už jen podle jména. Chce se tě zmocnit kvůli tvé síle.“

Vážně ji mám? přemýšlela Breen a napila se vody. „Támhle je koza! A taky beran.“

Keegan se zadíval do svahu. „Těm výšky nevadí. Už tam skoro budeme a trollové nás očekávají.“

„Vážně?“

„Ano, už chvíli nás pozorují. Na Sliabh Sióg nikdo potají nevyšplhá. A kdybychom nebyli vítání, už by nám to dali vědět.“

„Copak taoiseach není vítáný všude?“

Keegan si vzal vodu zpět. „Trollové jsou náladoví.“

Obrátil koně a pokračoval v cestě do vrchu.

Breen zahlédla celé stádo koz a dlouhorohých ovcí a užila si ještě několik dechberoucích výhledů.

Pak před ně na cestu seskočil chlap s rameny jako valník, s dlouhým copem válečníka až k pasu a tváří stejně hnědou jako jeho vlasy.

Na hlavě měl bronzovou helmu a na prsou kovový štít, který během let podle všeho schytl mnoho zásahů. Oči měl však nebesky modré. Rozkročil se a dal si mohutné pěsti v bok.

„Zdravím tebe i tvoji rodinu, Logo, a žádám o povolení vstoupit. Vezeme zboží na výměnu.“

„Vážně?“ Loga si odfrkl. „A není tohle dcera Eiana O’Ceallaigha?“

„Ano, jsem jeho dcera Breen,“ ozvala se dřív, než stihl odpovědět Keegan. „Zdravím tebe, tvou ženu Sul i ostatní.“

Loga povytáhl obočí. „Hezké stvoření. Jsi podobná tátovi i Mairghread, ale oči máš po Odranovi.“

Loga se natočil stranou a odplivl si.

„Ráda věřím, že jsou to i tátovy oči, pro Odrana a jeho následovníky nemám dobré slovo.“

„A je kurážná, to se mi líbí. Slyšel jsem, že i tady s tím sis to párkrát rozdala.“ Ukázal palcem na Keegana a Breen měla co dělat, aby nezrudla studem nebo ponížením. „To je soukromá věc.“

Loga se štekavě zasmál. „No, kuráž má, však to říkám. Můžete dál, ukázat, co vezete. Na uvítanou dostanete každý jedno pivo.“

„Ona má raději víno,“ řekl Keegan.

„Dobrá, pro ni tedy pohár vína.“

Jako kamzík vyskočil zpátky na skalisko, chopil se rohu, co měl u pasu, a třikrát na něj zatroubil; potom se někam ztratil. „To je uvítání,“ oznámil Keegan a stočil Merlina na poslední úsek cesty.

Překlad Soňa Tobiášová